

„Prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie obowiązywaniu ustawodawstwa krajowego, które wyklucza w sposób generalny odpowiedzialność państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostkom w związku z naruszeniem prawa wspólnotowego przez sąd orzekający w ostatniej instancji, z tego względu że naruszenie to wynika z wykładni przepisów prawa lub oceny okoliczności faktycznych i dowodów przeprowadzonej przez ten sąd.

Prawo wspólnotowe stoi również na przeszkodzie obowiązywaniu ustawodawstwa krajowego, które ogranicza tę odpowiedzialność wyłącznie do przypadków winy umyślnej i innego poważnego uchybienia sędziemu, jeśli ograniczenie to prowadzi do wykluczenia odpowiedzialności zainteresowanego państwa członkowskiego, w innych przypadkach oczywistego naruszenia obowiązującego prawa w rozumieniu pkt 53–56 wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler⁽²⁾.”

Trybunał podniósł zatem niezgodność ustawy nr 117 ze swym orzecznictwem. Orzecznictwo to nadal obowiązuje i należy go stosować. Ustawa nr 177 pozostaje więc niezgodna z orzecznictwem Trybunału.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawie C-173/03 Traghetti del Mediterraneo, Zb. Orz. s.I-5177.

⁽²⁾ Wyrok z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler, Rec. s. I-10239.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 9 czerwca 2010 r. w sprawie T-138/09 Félix Muñoz Arraiza przeciwko OHIM i Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja, wniesione w dniu 2 sierpnia 2010 r. przez Félix Muñoza Arraizę

(Sprawa C-388/10 P)

(2010/C 301/09)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Félix Muñoz Arraiza (przedstawiciele: adwokaci J. Grimau Muñoz i J. Villamor Mugerza)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (piąta izba) z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie T-138/09 z powodu stwier-

żenia w nim, że kolidujące ze sobą znaki towarowe dają się w pełni pogodzić ze zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego nr 4.121.621 „Riojavina”;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

A. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Jednocześnie zarzut dotyczący tego artykułu dzieli się na dwie części:

— wypaczenie faktów, przeinaczenie wykazu towarów i usług rzeczywiście wskazanych w zgłoszeniu znaku i naruszenie orzecznictwa wyrażonego w wyroku w sprawie C-39/97⁽²⁾ Canon wydanego przez Trybunał w dniu 29 września 1998 r., Dz.U. OHIM 12/98, s. 1419, pkt 23, w związku z wyrokami Trybunału z dnia 9 grudnia 1981 r. w sprawie C-193/80 i z dnia 15 października 1985 r. w sprawie C-281/83.

W ramach tej części zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dokonał ograniczenia wykaz towarów i usług rzeczywiście wskazanych w zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego, sprowadzając ogólną kategorię „octów” do „octu winnego”, opierając to na dwóch argumentach: pierwszy polegał na uwzględnieniu definicji legalnej, pośredniej, odsyłającej i krajowej pojęcia octu wynikającej z pierwszego przepisu dodatkowego do ustawy hiszpańskiej 24/2003 w sprawie octu i wina, z pominięciem definicji legalnej i bezpośredniej w prawie wspólnotowym wynikającej z wyroków Trybunału z dnia 9 grudnia 1981 r. w sprawie C-193/80 i z dnia 15 października 1985 r. w sprawie C-281/83. Wyroki te wyraźnie wskazują, że prawo wspólnotowe definiuje ocet jako pojęcie rodzajowe, pozbawiając go wszelkich konotacji z winem. Drugi argument, na którym Sąd oparł zrównanie octu z octem winnym, polega na stwierdzeniu, że przedsiębiorstwa zajmujące się produkcją wina wytwarzają zwykle ocet winny, które prowadzi do wynaturzenia faktów, ponieważ stwierdzenie to samo w sobie opiera się na zrównaniu kategorii „octu” z „octem winnym”. Ponadto wyroki w sprawach C-193/80 i C-281/83 dokonują powiązania między rodzajowym charakterem octu a terytorium właściwym do dokonania porównania w ramach analizy prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Natomiast Sąd fałszuje właściwe terytorium, twierdząc, że najczęściej spożywanym i wytwarzanym „na świecie” octem jest ocet winny, chociaż właściwym terytorium jest Unia Europejska.

— nieprzebranie zasad proceduralnych w zakresie przeprowadzenia postępowania dowodów i ciężaru dowodów ustanowionych w wyrokach Trybunału z dnia 14 września 1999 r. w sprawie C-375/97⁽³⁾ i z dnia 4 maja 1999 r. w sprawach połączonych C-108/97 i C-109/97⁽⁴⁾.

W ramach tej części zarzutu wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie porównania oznaczeń na podstawie niezweryfikowanego twierdzenia o powszechnej znajomości lub wysoce odróżniającym charakterze znaku towarowego „Rioja”.

- B. Zarzut drugi dotyczy naruszenia w drodze analogii art. 43 rozporządzenia nr 40/94⁽⁵⁾, obecnie art. 42 rozporządzenia nr 207/2009.

Wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi ograniczenie wykazu towarów i usług rzeczywiście wskazanych z powodu oświadczenia o przyszłym sposobie używania zgłoszonego znaku towarowego, co jest możliwe wyłącznie w przypadku znaków towarowych zarejestrowanych od przynajmniej pięciu lat i z zastrzeżeniem uprzedniego przedstawienia dowodu używania zażądanego przez właściciela znaku towarowego zakwestionowanego na podstawie art. 42 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rec. s. I-5507.

⁽³⁾ Rec. s. I-5421.

⁽⁴⁾ Rec. s. I-2779.

⁽⁵⁾ Dz.U. 1994, L 11, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-397/10)

(2010/C 301/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-P. Keppenne i I.V. Rogalski, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie że nakładając następujące obowiązki dotyczące działalności agencji pracy czasowej: wyłączność działalności polegającej na dostawie pracy w przedmiocie działalności przedsiębiorstwa (na obszarze regionu Bruksela-Stolica) szczególnie forma prawna (na obszarze regionu Bruksela-Stolica) oraz posiadanie minimalnego kapitału zakładowego w wysokości 30 987 EUR (w regionie Flandria), Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 56 TFUE;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi Komisja podnosi trzy zarzuty dotyczące naruszenia art. 56 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

W pierwszym zarzucie skarżąca twierdzi, że wymóg wyłączności działalności polegającej na dostawie pracy w przedmiocie działalności przedsiębiorstwa stanowi znaczną przeszkodę dla przedsiębiorstw z siedzibą w innych państwach członkowskich, które są upoważnione do wykonywania tam działalności o innym charakterze. Środek ten zobowiązuje bowiem rzeczzone przedsiębiorstwa do dokonania zmiany ich statutu w celu nawet czasowego świadczenia usług, w regionie Bruksela-Stolica.

W drugim zarzucie Komisja podnosi, że obowiązek posiadania przez spółkę z siedzibą w innym państwie członkowskim szczególnej formy lub statusu prawnego stanowi znaczne ograniczenie swobody świadczenia usług. Cel ochrony pracowników, na który tytułem uzasadnienia powołuje się pozwana mógłby bowiem zostać osiągnięty przez środki mniej ograniczające, takie jak obowiązek aby przedsiębiorstwo wykazało, że posiada odpowiednie ubezpieczenie.

W trzecim zarzucie strona skarżąca krytykuje wreszcie przewidziany przez region Flandria obowiązek posiadania minimalnego kapitału zakładowego w wysokości 30 987 EUR, ponieważ wymóg taki oznacza, że niektóre przedsiębiorstwa z siedzibą w innych państwach członkowskich mogłyby być zmuszone do zmiany ich kapitału zakładowego w celu nawet czasowego świadczenia usług w Belgii. Środki mniej ograniczające, takie jak kaucja lub zawarcie umowy ubezpieczenia, umożliwiłyby osiągnięcie celu ochrony pracowników, do jakiego dąży pozwana.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 czerwca 2010 r. w sprawie T-177/07, Mediaset SpA przeciwko Komisji Europejskiej popieranej przez Sky Italię Srl, wniesione w dniu 6 sierpnia 2010 r. przez Mediaset SpA

(Sprawa C-403/10 P)

(2010/C 301/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Mediaset SpA (przedstawiciele: K. Adamantopoulos, Dikigoros i G Rossi, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Sky Italia Srl

Żądania wnoszącej odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie T-177/07;